

О. ХЕНРИ
СКРИВАЛИЩЕТО НА БИЛ
ЧЕРНИЯ

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

На рампата на гара Лос Пиньос седеше и клатеше крака източен, жилест, червенолик мъж с клонест нос и малки искрящи очи, чийто блясък се смекчаваше от жълтеникави мигли. До него седеше друг мъж — дебел, омърлушен, одърпан, който очевидно му беше приятел. Двамата имаха вид на хора, за които животът е бил нещо като палто е две лица — с груби шевове ѝ отвън, и отвътре.

— Не съм те виждал близо четири години, Жамбоз — каза одърпаният. — Къде се губиш?

— В Тексас — отвърна червеноликият. — В Аляска беше бая студено — не е за мен. Виж, в Тексас се оказа топличко. Веднъж дори стана доста горещо — чакан да ти разправам.

Една заран скачам аз от експреса — беше спрял да налива вода — и го оставям да продължи без мен. Гледам, попаднал съм в страната на ранчото; къщи да искаш дори повече, отколкото в Ню Йорк. Само че ги строят не на две педи, а на двайсет мили една от друга, та не можеш надуши какво готвят съседите.

Път никакъв се не вижда и аз ударих направо. Трева до колене и едни мескитови горички също като прасковени градини. Струва ти се, че си нагазил в господарски имот и ей сега ще изскочат булдоците и ще те хванат за гащите. Трябва да съм вървял двайсет мили и чак тогава мярнах някаква къща. Малко ранчо, колкото железопътна гаричка.

Под дървото пред входната врата седи и свива цигари дребничък човек с бяла риза, кафяв комбинезон и розова кърпа на врата.

— Привет — викам му. — Може ли тук един странник да се подкрепи и подслони, да получи нещичко, че дори и да поработи?

— Заповядайте — казва той най-учтиво. — Седнете на това столче. Аз съвсем не чух тропота на коня ви.

— Коня го няма още — казвам. — Дойдох пеша. Не ми се ще да ви затруднявам, но ще ми услужите ли с две-три ведра вода?

— Да, вие здравата сте се напрашили — казва лой, — само че нашите приспособления за къпане...

— Аз искам да пия — викам му. — А прахта няма значение, тя е само по дрехите.

Загребва ми той черпак вода от една червена делва и пита:

— Значи, работа търсите, а?

— Само временно — казвам. — Това е доста тихичко местенце, пали?

— Да — казва той. — Разправят, че понякога седмици наред жива душа не можеш да видиш. Аз живея тук едва от месец. Купих ранчото от един стар заселник, който искаше да се пресели още по на запад.

— Допада ми това място — казвам аз. — Човек понякога има нужда да поживее на спокойствие в такова тихо кътче. Но на мен ми трябва работа. Мога да разбивам коктейли, да направя даден участък да изглежда богат на руда, да пускам в обръщениа акции, да се боксирам в средна категория и да свиря на пиано.

— А можете ли да чувате овце? — пита човечето.

— Че да не ме мислите за глух? — отвърщам аз.

— Не, искам да кажа, можете ли да се грижите за тях, да ги пасете? — казва той.

— Аха, разбирам — казвам му. — Да ги карам на купчина и да лая по тях като овчарско куче. Ще мота — казвам. — Досега не съм пасъл овце, но често съм ги гледал от прозореца на вагона как дъвчат маргаритки и не ми се струват много опасни.

— На мен ми трябва овчар — казва фермерът. — А на мексиканец не може да се разчита. Имам само две стада. Утре сутрин можете да изкарате на паша овните ми — те са всичко на всичко осемдесет глави. Заплата дванайсет долара месечно плюс храна. Ще живеете в палатка на самото пасбище. Ще си готвите сам, а дървата и водата ще ви се носят на място. Работата е лека.

— Готово — казвам. — Хващам се за тая работа, дори ако трябва да си закичвам главата с китки, да нося наметало и кривак и да свиря на свирка — както правят овчарите по картинките.

И така на другата сутрин стопанинът на ранчото ми помага да изведа стадото от кошарата и да го закарам на около две мили от нея, гдето го пускам да си пасе на един склон. Дава ми той какви ли не наставления: да следя да не би някоя група овни да се откъсне от стадото, по пладне да ги заведе на водопой и тъй нататък.

— Довечера — казва — ще ви докарам палатката, завивките и провизиите.

— Чудесно — казвам аз. — Хем да не забравите провизиите. И завивките. И най-важното палатката. Вие се казвате Золикофър, нали?

— Не, името ми е Хенри Огдън — казва той.

— Отлично, господин Огдън — викам. — Аз пък се казвам Пърсивал Сейнт Клер.

Пет дена пасох овците на ранчото Чикито и на петия усетих, че чак отвътре почвам да обраствам с овча козина. Това връщане към природата явно ми се връщаше, тъпкано. Чувствувах се по-самотен от козата на Робинзон Крузо. Бях виждал много по-интересни събеседници от тези овни. Подбера ги вечер, натикам ги в кошарата, после пека царевичник и овнешко, сваря си кафе, на легна в палатката — тя колкото салфетка — и слушам как вият койотите и крякат козодоите.

На петата вечер, след като прибрах моите скъпоценни, но необщителни овни, отивам до ранчото и влизам вътре.

— Господин Огдън — казвам, — ние с вас трябва да се сбlijим. Овците са си много хубаво нещо — оживяват пейзажа, а дават и вълница за осемдоларови мъжки костюми, — но за разговор на маса или размисъл край огнището не ги бива — с тях можеш да пукнеш от скука както на светски прием. Ако ви се намират било карти, било дама, било литературно лото, вадете ги и да се заловим за умствена работа. Просто съм зажаднял за някаква мозъчна дейност — готов съм дери да размажа нечий мозък.

Този Хенри Огдън беше един такъв особен скотовъдец. Носеше пръстени и голям златен часовник, и вето с вратовръзка. Лицето му винаги сериозно, а очилата на носа просто светят. Веднъж видях в Мъскоги да бесят един бандит, защото бе убил шест души. Огдън сякаш му беше одрал кожата. Но познавах и един пастор от Арканзас, за който можеш да кажеш, че е брат на Огдън. Разбира се, тия неща мене не ме интересуваха; важното беше да си имам другар, а светец ли бил той или последен грешник — все едно, само да не е овца.

— Разбирам, Сейнт Клер — отвръща Огдън и оставя настрана книгата, коя го четеше. — Сигурно ви е скучно сам, особено в началото. Да си призная, и моят живот е доста еднообразен. Сигурен ли сте, че сте затворили добре овците и няма да се разбягат?

— Залостени са така здраво, както съдебни заседатели, когато се съвещават по делото на убиец на милионер — казвам аз. — А освен това ще се върна много преди да са почувствували нужда от своята опитна бавачка.

И така Огдън изкопа отнякъде колода карти и седнахме да играем казино. След петдневното заточение на пасбището стори ми се, че се забавлявам по Бродуей. Когато ми идваше карта, радвах се, като че съм спечелил милион на борсата. А когато Огдън се поотпусна и ми разказа вица за дамата в спалния вагон, пет минути се заливах от смях.

Колко относително е всичко в живота. Човек може да е видял толкова много неща, че да не си направи труд да погледне как гори някоя къща за три милиона долара или да не обърне внимание на Джо Вейбър или на Адриатическо море. Но остави го няколко дий да пасе овце и той може да се пукне от смях при някоя песничка като „Тази вечер без сигнал“ или да изпита истинско удоволствие при игра на карти с жени.

Ето ти че по едно време Огдън изважда бутилка уиски и овцете потъват в пълна мъгла.

— Помните ли — казва той, — преди около месец вестниците писаха за обир на експреса Канзас-Тексас? Придружаващият пощенския фургон бил ранен в рамото, а петнайсет хиляди долара — задигнати. Говори се, че всичко това е работа на един-единствен човек.

— Имаше такова нещо — казвам аз. — Но тези работи стават толкова често, че вече не правят впечатление на тексасци. Е, и какво — на местопрестъплението ли са го пипнали, или са го преследвали, заловили и предали в ръцете на правосъдието?

— Не, избягал — казва Огдън. — И днес прочетох във вестника, че полицията е попаднала на слетите му някъде в нашия край. Излиза, че всички задигнати банкноти са от една серия — първа емисия на Втора национална банка в град Еспиноза. Проследили са къде са обменяни тези банкноти и следите водят насам.

Огдън си налива още уиски и ми подава бутилката.

— Според мен — казвам аз, като дръпвам още един гълток от това царско питие — бандитът добре се е досетил — да избяга в тоя залутан край и да се крие тук известно време. Една овцеферма — казвам — е най-подходящото място в случая. Кому би дошло на ум да търси такъв главорез сред тия пойни птички, овни и полски цветя? Между другото — казвам аз и поглеждам изкосо Огдън, — вестниците не дават ли някакво списание на отличителните черти на този самец? Лице, ръст, пълен или слаб, брой на пломбираните зъби, облекло?

— Нищичко — казва Огдън. — Никой не е успял да го види добре, защото бил с маска. Но вече е сигурно, че това е бандитът, известен под прякора Бил Черния, защото той винаги действа сам, а освен това в пощенския фургон са намерили носна кърпа с неговите инициали.

— Браво на Бил Черния — казвам. — Добре е направил, че се е скрил в овцеферма. Мисля, че няма да го намерят.

— За улавянето му дават хиляда долара награда — казва Огдън.

— На мен такива пари не ми трябват — отвързвам аз и гледам господин овцевъда право в очите. — Стигат си ми дванайсетте долара на месец, които вие ми плащате. Аз искам да си почина и да събера парици за един билет до Тексаркана, гдето живее майка ми — вдовица е, горката. Пък ако Бил Черния — продължавам аз и гледам многозначително Огдън — е дошъл в този край, да речем, преди месец и си е купил малко ранчо...

— Стига — казва Огдън и с доста свиреп вид се надига от креслото си. — Какви са тези намеци?

— Никакви намеци — казвам аз. — Просто градя една хипотенуза. Да речем, че Бил Черния се е изтърсил в този край, купил си е ранчо и ме е наел да му бавя овците и се държи с мен честно и приятелски както вие — тогава не би имало причини да се страхува от мен. Човек трябва да бъде човек, независимо какви усложнения могат да му се случат с овце или влакове. Сега вече знаете какво представлявам.

Лицето на Огдън стана по-черно от кафе, но това продължи само девет секунди. После той се разсмя.

— Бива си ви вас, Сейнт Клер — казва. — Дори да бях Бил Черния, нямаше да се побоя да ви се доверя. Хайде сега да ударим още една-две игри. Разбира се, ако нямате нищо против да играете с един бандит.

— Вече ви изразих словесно чувствата си — казвам аз, — и то безусловно.

Докато бъркам картите след първото раздаване, питам Огдън откъде е — ама уж съвсем случайно.

— От Мисисипи съм — вика.

— Това е много хубав край — казвам. — Аз често съм се отбивал там. Но чаршафите са малко влажни и храната не я бива. Не сте ли

съгласен? Аз пък — казвам — съм от тихоокеанското крайбрежие. Не сте ли ходили нататък?

— Много е ветровито — разправя Огдън. — Но ако попаднете някога в Средния Запад, само кажете за мен и ще ви сложат грейка в леглото, и ще ви приготвят шварцкафе.

— Чакайте — казвам, — аз съвсем не искам да измъкна от вас домашния ви телефонен номер или моминското име на леля ви, която отвлече оня презвитериански свещеник от Къмбърленд. Искам само да знаете, че при такъв овчар не ви грози никаква опасност. И не хвърляйте на спатиите купи — няма защо да нервничите.

— Пак започвате — казва Огдън и отново се размива. — А не мислите ли, че ако аз съм Бил Черния и ми се стори, че ме подозирате, ще ви пусна един куршум и ще се успокоя — ако изобщо съм нервничил?

— Не мисля — казвам. — Човек, който има куража сам да ограби влак, не прави такива номера. Бая свят съм обиколил и знам, че такива хора ценят приятелското. Не искам да се изкарам ваш приятел, господин Огдън, аз съм само ваш овчар; но при по-благовидни обстоятелства можехме да бъдем и приятели.

— Моля ви, забравете поне за малко овцете — казва Огдън — и сечете да раздавам.

Три-четири дни по-късно, когато моите овни пладнуваха край кладенчето, а аз се бях увлякъл да констатирам варенето на кафето, пред мен се появи безшумно, на кон, някаква загадъчна личност, която искаше да се представи за нещо. Ако се съди по облеклото, това беше нещо средно между таен агент от Канзас, Бъфало Бил и градски кучкар от Батон Руж. Очите и долната му челюст не издаваха особена войнственост и аз загреях, че това е само един копой.

— Овце ли пасеш? — пита той.

— Да — казвам. — Пред човек, надарен с такава необикновена проникателност като вашата, не бих посмял да твърдя, че реставрирам старинна бронзова статуя или че смазвам главините на велосипед.

— Нямах вид на овчар, а и по говора не ми приличаш на овчар — казва оня.

— Затова пък по говора вие ми приличате точно на такъв, за какъвто ви мисля — казвам аз.

Тогава той ме попита при кого работя и аз му посочих ранчото Чикито в сянката на хълма на две мили от пасбището, а после ми откри, че е помощник-шериф.

— Някъде из тия краища се укрива един бандит — викат му Бил Черния — казва копят. — Открити са следите му до Сан Антонио, а може би и по-нататък. Ти да си видял или чул за някакви новодошли тук през последния месец?

— Не съм — казвам, — ако не се смята този, който, както разправят, се е появил в мексиканското селище в имението на Лумис, край Фрио.

— Какво знаеш за него? — пита помощник-шерифът.

— Той е на три дни — казвам.

— А как изглежда човекът, при когото работиш ти? — подпитва оня. — Все още старият Джордж Рами ли държи ранчото? От десет години развъжда овче, но нито веднъж не му провървя.

— Старецът е продал ранчото и се е пренесъл на Запад — казвам аз. — Друг любител на овце е купил имота преди месец.

— Как изглежда той? — пита пак помощник-щерифът.

— Ами — казвам — един такъв едър, дебел холандец с големи бакенбарди и сини очила. Едва ли може да различи овце от лалугер. Старият Джордж трябва здравата да го е минал при продажбата.

След като събра още сума такива ценни сведения и излапа две трети от обеда ми, помощник-шерифът си замина.

Още същата вечер уведомих Огдън за това посещение.

— Пипалата на октопода се затягат около Бил Черния — казвам аз. После му разправам за помощник-шерифа, как съм го описал пред него и какво е казал той.

— Я да не се тревожим за Бил Черния — казва Огдън. — Сякаш не ни стигат собствените ни грижи. Извадете уискито от шкафа и да прием за негово здраве... освен ако нямате предубеждения против бандитите — добавя той и се хили.

— Готов съм да пия за всеки — казвам, — който държи на приятелството. А Бил Черния, струва ми се, е точно такъв. И тъй, за Бил Черния, за негово щастие.

И двамата вдигнахме чаши.

След седмица-две дойде време да се стрижат овцете. Трябваше да ги закарам до ранчото, гдето цял куп къдрокоси мексиканци щяха да

им смъкнат вълната с ей такива ножици. И така вечерта, преди да дойдат бръснарите, аз подкарах моите недопечени овни по склона, през долчинката, покрай лъкатушещия поток, та в ранчото, гдето ги затворих в кошарата и им пожелах лека нощ.

После влизам в къщата и сварвам видния земевладелец Огдън да спи на малкото походно легло. Досещам се, че го е свалила я антибезсъница, я противобудност, я някоя друга от болестите, които налягат човека, когато си има работа с овце. Устата и жилетката му отворени и той пуфти като стара велосипедна помпа. Погледах го, погледах го и се отдадох на някои размисли. „Великий Цезаре — казвам си, — когато спиш, затваряй си устата, че току-виж, простинали червата.“ Заспал мъж, жив да го оплачеш. За какво са му мозъкът, мишците, протекциите, енергията, влиянието, роднинските връзки? Той е играчка в ръцете на враговете си, а още повече — на приятелите си. И е почти толкова привлекателен, колкото фойтонджийска кранта, която подпира стената на Метрополитен опера след полунощ и сънува пустините на Арабия. Виж, спящата жена е съвсем друго нещо. Не е важно как изглежда, важното е, че за всички е по-добре, когато жената е в такова състояние.

Опъвам аз два гълтока уиски — моя дял и неговия — и се разполагам удобно, докато той си подремне. На масата му имаше няколко книжлета на разни местни теми — за Япония, за пресушаване на блата и физическо възпитание — и малко тютюн — нещо много по-уместно.

След като попуших и се наслушах на сатанинското му хъркане, поглеждам случайно през прозореца към кошарата за стригане, където минаваше нещо като пътека, отделяща се от нещо като път, който малко по-далеч пресичаше нещо като ручей.

Гледам, петима конника идват към къщата. Пряко на седлото всеки носи пушка. Познах единия — същия онзи заместник-шериф, който идва при мен на пасбището.

Приближават се те предпазливо, в разгънат строй, готови да хванат пушките. Аз се вглеждам в тях и разбирам кой е главатарят на тази кавалерийска шайка от пазители на закона и реда.

— Добър вечер, господа — казвам аз. — Няма ли да слезете от конете и да ги привържете?

Главатарят се приближава на коня досам мен и насочва пушката така, като че иска да вземе на мушка цялата ми фасада.

— Не мърдай — казва той, — докато не си кажем с тебе каквото трябва.

— Не мърдам — казвам аз. — Не съм глухоням, тъй че няма опасност да не се подчиня на вашите нареждания.

— Ние търсим Бил Черния — обяснява той, — онзи, който спря през май експреса Канзас-Тексас и задигна петнайсет хиляди долара. Обискираме всичко живо във всяко ранчо. Как се казваш и какво работиш тук?

— Капитане — казвам, — по професия съм Пърсивал Сейнт Клер, а името ми е овчар. Тази вечер вкарах ей в тая кошара моите телета... тоест овни. Гъзарите ще дойдат утре да ги фризират, в смисъл да ги острижат.

— Къде е стопанинът на ранчото — пита главатарят на шайката.

— Една минутка, капитане — казвам аз. — Не беше ли определена някаква награда за залавянето на този закоравял разбойник, за когото споменахте във вашето предисловие?

— Обявена е награда от хиляда долара — казва онзи, — но изрично е посочено: за залавянето и изобличаването му. За такива, които само дават сведения за него, не се предвижда нищо.

— След ден-два май ще завали — казвам аз отегчено и поглеждам лазурносиньото небе.

— Ако знаеш нещо за местонахождението му, убежището му или името, под което се крие, и мълчиш — говори онзи на страшен полицейски език, — ще си имаш работа със закона за укривателство.

— Научих от един минувач — казвам му с разтреперан глас, — че в дюкяна на Пиджин край Нуесес някакъв мексиканец казал на един ковбой на име Джейк, че племенникът на един овцевъд видял преди две седмици Бил Черния в Матаморас.

— Слушай, Хитърчо — казва капитанът, като ме оглежда от глава до пети и прави сметка как да се спазари с мен, — ако ни подскажеш къде можем да пипнем Бил Черния, ще ти платя сто долара от собствения си... от собствените ни джобове. Това не е малко — казва. — Особено като имаш пред вид, че нищо не ти се полага. Е, какво ще кажеш?

— Плаща в брой? — питам аз.

Капитанът прави малко съвещание с момчетата си и всички те обръщат джобовете си, за да проверят съдържанието им. С общи усилия събират сто и два долара и трийсет цента суха пара и тютюн за дъвчене за трийсет и един долара.

— Ела по-близо, капитане мой, и слушай — казвам аз.

Той се приближава.

— Аз съм много беден, а и общественото ми положение не е за завиждане — казвам му. — Работя за дванайсет долара на месец и се мъча да държа вкупом сума животни, които само мислят как да се разбягат. И макар че още не съм толкова зле, колкото щата Южна Дакота, това занимание все пак е голямо падение за човек, който досега е виждал овце само във вид на котле ги. А до това положение ме докараха неосъществените ми амбиции, ромът и един особен коктейл, който правят по всички гари на Пенсилванската железопътна линия — от Скрантън до Синсинати: сух джин, френски вермут, сок от един лимон и голяма доза портокалова горчивка. Ако ви се случи път натам, опитайте го на всяка цена. И въпреки всичко — продължавам аз — никога досега не съм правил мизерия на приятел. Когато приятелите ми са били пълни с пари, аз съм им бил верен и не съм ги изоставял, дори когато ме е сполетявала беда. Но — казвам — в случая едва ли може да става дума за приятелство. Дванайсет долара на месец — та това е само бегло познанство. Нима истинското приятелство може да се подхранва с черен боб и царевичник? Аз съм беден човек — викам, — пък имам и майка вдовица в Тексаркана. Бил Черния — казвам — ще го намерите в тази къща — хърка на леглото в първата стая вдясно. Това е човекът, когото търсите — разбрал съм го от някои негови думи и разговори. В известен смисъл той все пак ми е приятел — обяснявам аз — и ако сега бях някогашният Сейнт Клер, нямаше да го издам дори да ми предложехте цялото богатство на мините в Гондола. Но — казвам — бобът ми винаги се оказва наполовина червив и в края на всяка седмица оставам без дърва. Влизайте по-внимателно, господа — предупреждавам ги. — Понякога той е невъздържан и като се има пред вид неотдавнашната му професия, не е изключено да действа грубо, ако се усети натясно.

И тъй цялата потеря слиза от конете и ги привързва, взема оръжието и разните там муниции и влиза на пръсти в къщата. Аз

пристъпям след тях — като Далила, когато е завела Филип Стайнз при Самсон.

Началникът на потерята разтърсва Огдън и той се събужда. После скача, но върху него се нахвърлят още двама от наградогонителите. Макар и дребничък, Огдън се оказа як и се отбраняваше с такова настървение, че аз занемях.

— Какво значи това? — пита той, след като най-после те успяха да го повалят.

— Че Бил Черния падна в клопката — отговаря капитанът. — И нищо повече.

— Това е грубо насилие — казва Огдън съвсем побеснял.

— Наистина беше насилие — отвърща пазителят на спокойствието и доброто. — Какво ви беше сторил влакът, та си позволихте такава противозаконна лудория с пачките банкноти?

И той сяда на стомаха на Хенри Огдън и започва щателно и симптоматично да претърсва джобовете му.

— Ще ви накарам да се изпотите за това — казва Огдън, самият той доста изпотен. — Аз мога да докажа кой съм.

— Това и аз мога — казва капитанът и измъква от вътрешния му джоб пачка новички банкноти от Втора национална банка в град Еспиноза. — Тези парични знаци ще говорят много по-силно от визитната ви картичка, когато се стигне до установяването на вашата наличност. А сега ставайте и тръгвайте с нас да откупите греховете си.

Огдън става и си оправя вратовръзката. След като намериха парите в него, не обелва дума.

— Много хитро измислено — възхищава се капитанът. — Домъкнал се в тоя затънт край, гдето жива душа почти не стъпва, купил си ранчо и гледа овце човекът! По-хитро скривалище не мога да си представя.

Един от потерята отива в кошарата и подкарва другия овчар — мексиканец на име Джон Сализ, — който оседлава Огдъновия кон, и цялата шерифска шайка с оръжие в ръка обкръжава своя пленник, готова да го закара в града.

Преди да тръгнат, Огдън поверява ранчото на Джон Сализ и му обяснява как да бъдат остригани овцете и къде да ги изкарва на паша — все едно, че смята след два-три дая да се върне. А след два часа някой ся Пърсивал Сейнт Клер, бивш овчар в ранчото Чикито, се

понася на юг на друг кон, взет от споменатото ранчо, и в джоба му са сдиплени сто и девет долара — цената на добрата услуга и остатъкът от надниците.

Червеноликият млъкна и се ослуша. Някъде иззад хълмовете долетя писъкът на товарен влак, приближаващ гарата.

Дебелият омърлушен човек, който седеше до него, изсумтя и заклати бавно и неодобрително невчесаната си глава.

— Какво има, Хапливецо? — попита го другият. — Пак ли ти е черен светът?

— Не ми е черен — отвърна омърлушеният и пак изсумтя. — Но това, дето ми разказа, не ми допада. Ние с тебе сме приятели — с известни прекъсвания — от петнадесет години, ама досега не знам да си предал някого на полицията — няма такъв случай. А ти си ял от хляба на този човек, играл си с него карти — ако казиното може да се нарече игра на карти. А после го обаждаш на полицията, че и пари вземаш за това. Не съм очаквал от теб такова нещо.

— Както разбрах по-късно — подзе отново червеноликият, — въпросният Хенри Огдън си взел адвокат и се оправдал много лесно — чрез алиби и разни други юрисденции. Добре, че нищо лошо не му се е случило. Човекът ми беше направил добро и аз пукнах от яд, че трябваше да го предам на властите.

— Ами тези пари в джоба му? — попита омърлушеният.

— Напъхах му ги, докато той спеше — нали забелязах навреме копоите. Бил Черния бях аз — обясни червеноликият. — Внимавай, влакът идва. Докато налива вода, ще се метнем на буферите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.